

Berg: Jeg troer, at baade den høitærede Indenrigsminister ligeoverfor Dyrkvafsalverne og den høitærede Justitsminister ligeoverfor Menneftkvafsalverne ere noget sparsomme med Bevillinger. Andragendet under Nr. 4 giver efter min Mening Anledning til at henlede Opmærksomheden paa, hvor overordentligt vanskeligt det er i tyndt befolkede Egne for de Folks Bedkommende, f. Ex. Husmænd og deslige, som ingen Kjøretøjer have, at staffe sig Dyrklagehjælp. Naar der da i Nærheden findes Folk, som mangen Gang have en langt større Erfaring og praktisk Indsigt i de almindelige Sygdomme end unge, maatte mindre vel begavede Dyrklager, som finde ud til saadanne affides Egne, vil jeg sige, at man frister Bedkommende til at overtræde Lovene og benytte disse Folk alligevel. Jeg tror, det gaar med disse Kvafsalvere blandt Dyrklagerne, som det gaar med Kvafsalverne blandt Menneftklagerne, at de kunne vise virkelig faktisk Bidnesbyrd for, at de indenfor den rette Begrændsning staa mange, mange Gange over mange af de saakaldte examinerede Læger. Jeg har undret mig over at se, at den høitærede Regjering, hvad navnlig fremgaar af Andragendet under Nr. 5, har stillet sig saaledes lige overfor Høiesteretsdommen af 1881, som den har gjort for Gæbønderup-Nøddebos Bedkommende. Der hedder det udtrykkelig, at Finansministeriet har reserveret sig Fritagelse for i Fremtiden at deltage i den kommunale Snekastning. Det er en Kommune, der indeholder 14,000 Td. Land, af hvilke 9,000 Td. Land er Statsflod, og der hviler paa denne Statsflod 200 Td. Skovfjeldshartkorn, hvilket vil sige, at der hidtil er svaret af det halvt Arbejde. Jeg veed ikke i dette Øieblik, om det er saaledes, men det vil efter Veilængden være en forholdsvis ikke ringe Del af Snekastningsarbeidet, der hidtil er udredet af dette Hartkorn. Naar Regjeringen nu i Genhøihold til Høiesteretsdommen indbrager denne Hjælp til en Kommune, der formentlig er en af de stærkest betværede Kommuner her i Landet, forekommer dette mig i høi Grad ubilligt. Der behøves ikke særlig Lovgivning for at hjælpe paa et saadant grelt Tilfælde; der behøves kun paa Finansloven et Belp som Bidrag til Snekastningsarbeidet i saadanne Kommuner. Jeg tror, at det kan være lige saa magtpaaliggende som at faae en Sprøite i Hornbæk og deslige. Jeg skal naturligvis ikke komme ind paa selve Dovedspørgsmaalet, som jo kan være et tilbent Spørgsmaal for Skoveierne. Den fornuftige Tanke, der ligger til Grund for Andragendet, at Skovene ikke blot bør bidrage efter Skovfjelden, men selvfølgelig endnu mere efter den endnu ikke opfundne, men formentlig lettelig opfindelige fornuftige Regel om deres Andel i Snekastningsudgifterne, skal jeg ikke

komme nærmere ind paa; men den maa dog engang komme til Udførelse, naar vi faae mere Bånd i Seilene, end vi kunne vente under de nærværende Forhold. Det er utvivlsomt, thi Høiesteretsdommen stiller rigtignok i mange Maader de privilegerede Folk her i Landet i en ganske særlig Grad heldig ligeoverfor Snekastningsspørgsmaalet. Jeg har kun taget Ordet for at udtale, at jeg vilde ønske, at den høie Regjering havde nøie overvejet de væsentligste Følger af denne Høiesteretsdom, navnlig for Statens eget Bedkommende som Grundeier, og at den altsaa med Hensyn til sine Skove havde forlangt Bevillinger, som havde dækket, hvad Høiesteretsdommen tog fra Kommunerne. Ved at vedtage saadanne Bevillinger vilde Regjeringen og Rigsdagen have vist et Exempel, som ogsaa Andre, Stiftelser og Private, kunde have havt Gavn af og let ved at følge. Kunde det f. Ex. være fket ved Overenskomst, ad Frivillighedens Bei, behøvede man ikke at vente paa Lovbestemmelser. Jeg anbefaler altsaa i høi Grad Indstillingen under Nr. 3 til Vedtagelse. Det er jo et Spørgsmaal, hvorvidt det er rettest at henvise Andragendet til den høitærede Indenrigsminister, eller om det ikke, da dette Forhold angaar Statsflodene, vilde være rigtigere og mere virksomtsfuldt at henvise det til Finansministeren; men jeg siger ialtsald, at man i dette Tilfælde vilde kunde hjælpe sig uden Indenrigsministerens Lovgivningshjælp, nemlig gennem Bevillingsmyndigheden.

Jagd: Da jeg var syg ved Betænkningens Affattelse og saaledes ikke fik Leilighed til at kunne gjøre mine personlige Anstuelser gjældende i Betænkningen, maa det maasse være mig tilladt med nogle faa Ord at berøre min Anstuelse overfor enkelte af de forhandlede Spørgsmaal. Jeg skal da med Hensyn til det af den cerede sidste Taler (Berg) omtalte Spørgsmaal, nemlig Snekastningen, bemærke, at, skjøndt jeg vel kan være enig med ham i, at det er billigt, at Skoveierne deltage i en Byrde, som de maatte fortrinnsvis, idetmindste for en stor Del af Vinteren, have Fordel af, kan jeg dog ikke saa godt forstaa den Bebreidelse, han desangaaende rettede til den høitærede Finansminister, idet jeg betvivler, at det just vilde havr været en ganske korrekt Fremgangsmaade, om Ministeren vilkaarlig afgjorde, hvorledes Statsflodene skulde være Participanter i Byrden for de Veies eller Sognes Bedkommende, hvori de ligge, og derefter gennem en Bevilling paa Finansloven fik de fornødne Belp stillet til Disposition. Uigefaa lidt kan jeg antage, paa en Tid, da selv de mest præsterende Sager forjæves behandles her i Thinget og have meget liden Udsigt til at kunne blive gjennemførte, at et Spørgs-